

стране, жарко желела da се вратим у спорт, док сам, с друге стране, чезнула да сваки тренутак проведем са Ином. Први пут смо се растале када је она имала једанаест и по месеци, на четири дана, и тада сам хтела да пукнем од чежње.

Ипак си на Првенству Србије и Црне Горе, првом такмичењу на коме си учествовала после повратка, освојила злато у својој категорији и бронзу у апсолутној?

– На том такмичењу имала сам трему какву раније нисам осећала, као да се никада нисам такмичила. Самим тим више ми је значајно успех који сам постигла, јер ми је улио неопходно самопоуздање, тако да сам на Медитеранском првенству, које је одржано касније, била трећа. Онда ми се догодило нешто што ми ни дан данас нико није разјаснио, а на чему ћу инсистирати. Наиме, после три месеца припремања за Европско првенство, само дан пред почетак такмичења сазнала сам да нећу наступити за репрезентацију. Да нисам стекла одређени статус у овом спорту, можда бих прешла преко свега. Овако ћу кад-тад захтевати да ми се објасни који је разлог за то што се догодило, нарочито када премотам филм уназад и сетим се колико пута нисам била са својим дететом да бих се што боље припремила за то такмичење. Пошто су ту, очигледно, превагнули неки други разлози, који немају везе са спортом, настојају да се то рашчисти. Све се то десило после мог преласка у “Будућност”. Сујете и ко зна чега још има у свим спортовима, али мени се први пут десило да због тога страдам, и то ме погодило.

Једно време си живела у Јапану, колеџи каратеа. Какво искуство носиш из те земље?

– Тамо сам се први пут сусрела са једним специфичним, наслепљеним приступом тренингу, који Јапанци не желе да мењају ни по коју цену. Рекла бих да су фанатични када је о традицији реч, иако се карате доста изменио у односу на оно што је био у та древна времена. Постао је занимљивији и допадљивији за публику, све је убрзано и лепо за око. Док у нашем каратеу тренинг траје највише сат и по, пошто борбе трају по два минута, у Јапану тренинг траје три сата, и то ударничким темпом. Чини ми се да је то претерано. Са друге стране, оно што бисмо могли да научимо од њих јесте велика пожртвованост. Иако губе са 2:0, они ће да изгоре у борби до истека другог минута. Можда би нека комбинација нашег и њиховог начина рада представљала идеалан спој.

Какво је твоје виђење наше Карате репрезентације?

– Пре моје генерације у нашем женском каратеу било је само једно неприкосновено име – Тања Петровић, која је освајала медаље. После ње је дошла моја генерација. У њој свака од нас има нешто своје, другачије од оне претходне, и захваљујући томе може да узме медаљу, док смо екипно скоро на сваком такмичењу освајале медаљу. Тако смо и почеле, као најмлађа екипа у историји европских првенстава која је узела одличје.

По мом мишљењу, основни проблем у нашој репрезентацији јесте у томе што се никада не зна тачан план и програм рада, као што је то у другим земљама, где спортисти, захваљујући доброј организацији, могу да се посвете студирању, док смо ми вечити студенти који свуда са собом носе књиге и – на томе најчешће остајемо. О материјалној ситуацији сувишно је и говорити, пошто је општепознато да су код нас индивидуални спортови у запећку. Ми не можемо да се сакупимо сви у истој опреми, зову нас *Бенетон репрезентацијом*, а камоли нешто више – али навијамо сви једни за друге. ■

Сања САВИЋ
Снимио Горан СТАНКОВИЋ

Са Гораном Чегаром о УТРЦИ СА

Први пут ове године Војска Србије и Црне Горе имала је свог представника на Светском војном првенству у маратону у Венецији, десетара по уговору Горана Чегара, актуелног државног првака у маратону, који је у војној конкуренцији заузео врло добро 21. место

Еио је то Горану четврти маратон на коме је учествовао у кратком периоду, а шести у овој години. Наиме, 11. септембра изненадио је многе у Поречу када је у конкуренцији такмичара, међу којима су неки учествовали и на олимпијским играма, заузео треће место. После тога трчао је у Истанбулу на Балканском првенству у маратону где је био шести, па у Загребу 14. По повратку из Венеције трчао је и у Подгорици где је и окончао успешну такмичарску сезону.

Очекивао је да на Светском војном првенству заузме “златну средину”, како је и било, али и да буде бржи од истрчаних 2.39.35. Међутим, имајући у виду да су припреме за учешће на том такмичењу, те обезбеђење опреме и свега осталог што је неопходно да би један маратонац стигао до циља (исхрана, витамини и др.), препуштени моћима његове јаке жеље да се такмичи и доброј вољи спонзора, постигнуто време је више него задовољавајуће. Тим пре када се зна да је од педесе-

О крају једне успешне сезоне А ВРЕМЕНОМ

так такмичара из Катарa, Италије, Бразила, Марока, Шпаније и још петнаестак држава у којима се много више пажње придаје војном спорту, само њих тридесетак ушло у циљ. На Венецијанском маратону учествовало је око 7.500 такмичара, а Горан је заузео 70. место.

Учешће на Светском војном првенству представљало је круну Горанових овогодишњих спортских наступа. Ово такмичење било је и добра прилика да се реално сагледа слика о томе где се наша земља налази у односу на светску војну маратонску конкуренцију. Све то има значаја када се има у виду да се 2007. године одржавају Светске војне игре у Индији где би, уз квалитетан рад који већ сада треба да отпочне, наши маратонци могли да уђу у конкуренцију за неки значајнији пласман. Дакле, потенцијала има, али не и много тога другог што условљава да се квалитет и покаже резултатом. Узмимо пример јунака наше приче.

Подршка коју Горан Чегар као првак државе у маратону добија од ВСЦГ, за коју и у име које наступа на разним такмичењима у земљи и иностранству и промовише је, више је него симболична. У његовој матичној јединици из Сомбора помажу колико је то у њиховој моћи, али без институционалних решења и најбоља воља није довољна. Пошто претпостављамо да ће надлежни на све критике третмана једног од тренутно најуспешнијих спортиста у Војсци, који од своје десетарске плате издваја за професионално бављење спортом у коме је, судећи по резултатима, прилично успешан – оправдање вероватно наћи у недостатку новца, питамо се и да ли је могуће да бар време које му је потребно за припреме добије без већих проблема.

– Професионални рад у спорту изискује да се два пута дневно систематски тренира по четири сата, а ја све више осећам да не могу да постигнем тај темпо поред редовних обавеза – каже Горан Чегар.

Да је то заиста тако показао је и његов организам који се почетком године нашао у стању тешке анемије. После претрчаних 2.800 километара за три месеца тренинга, а без адекватне исхране, организам је попустио. Ипак, воља и жеља да оправда време које је током зиме добио за тренинг били су ја-

чи од њега самог, па је иако још недовољно опорављен постао првак државе. Ту медаљу, као и освојено треће место на Регионалном војном првенству, посветио је управо свом радном колективу и Војсци Србије и Црне Горе.

– У развој спорта у војсци неопходно је уложити јако пуно енергије. И сам сам спреман да томе допринесем колико могу, иако је моја будућност у Војсци као војника по уговору неизвесна. Волео бих да се активирам, али за то је потребно више од моје жеље.

Наредни период ће вероватно бити прекретница у мојој каријери јер се овом растрзаношћу не може ништа постићи. Професионалан приступ било ком послу подразумева сто одсто посвећености, па тако и маратону. Код мене постоје жеља за успехом и "здрави темељи" на које он може да се надогради, али је потребно да даље идемо заједно.

Живим за спорт и све што имам улажем у њега са жељом да једног дана учествујем на олимпијским играма, што са адекватним радом и улагањима није нереално. Претпостављам да ту треба да буде и интерес Војске. За крај децембра и почетак јануара добио сам позив из Кеније да учествујем у атлетском кампу који тамо организују, што би могао одлично да искористим да се припремим за балканско и регионално војно првенство, која нас очекују у априлу. Основна препрека за тај одлазак на црни континент јесте, поново, недостатак времена, и тако се враћамо на почетак приче – истиче наш саговорник додајући да верује да у животу свако добија оно што заслужи па је тако и његов овогодишњи успех био заслужен.

Горан Чегар има 28 година. Најбољи резултати у маратону се постижу између 30. и 35. године живота. С тим у вези, надамо се да ће Војска препознати свој интерес у актуелном прваку државе у маратону пре него што то учини неко други. ■

С. САВИЋ